

sager om mindre beløb, f.eks. i tilfælde hvor det efterfølgende viser sig, at helbredelsesudgifterne bliver større end forventet.

Det foreslås således i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag, at en erstatningssag ikke kan genoptages alene for at rejse yderligere krav om erstatning for helbredelsesudgifter og andet tab eller godtgørelse for svie og smerte, og at en forhøjelse af disse poster kun skal kunne ske, hvis der er indtrådt væsentlige uforudsete ændringer i helbredstilstanden.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 (ændring af lovens § 11), og bemærkningerne hertil.

4.1.5. Regulering og forrentning af erstatningsbeløb mv.

Efter erstatningslovens § 15 reguleres en række beløb i loven årligt med 2,0 procent tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår. Justitsministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer der skal finde sted.

Erstatnings- og godtgørelsesbeløb fastsættes på grundlag af de beløb, der i henhold til reguleringsreglen i stk. 1 var gældende på tidspunktet for skadens indtræden, jf. lovens § 15, stk. 3. Det er således skadestidspunktet, der er afgørende for beregningen af godtgørelse for varigt mén samt erstatning for erhvervsevnetab og for tab af forsørger, og dermed bliver det uden betydning for erstatningens størrelse, om sagens afgørelse trækker ud. Selv om beløbene er reguleret opad, før sagen bliver afgjort, medfører dette ikke en større erstatning eller godtgørelse til den skadelidte.

Efter skadestidspunktet har den skadelidte imidlertid krav på rente af godtgørelse for svie og smerte, godtgørelse for varigt mén, erstatning for erhvervsevnetab og erstatning for tab af forsørger. Forrentningen sker fra skadestidspunktet til betaling sker, jf. lovens § 16. Herved opnår den skadelidte en vis kompensation for, at erstatnings- og godtgørelsesbeløbene ikke reguleres efter skadestidspunktet, men i modsætning til erstatnings- og godtgørelsesbeløbene er renten af disse skattepligtig. Erstatnings- og godtgørelseskrav, der ikke omfattes af § 16, kan kræves forrentet efter de almindelige regler i renteloven.

Samspelet mellem reguleringsreglen i § 15 og rentereglen i § 16 har givet anledning til retssager om, i hvilket omfang der kan kræves renter i de såkaldte differencesager, dvs. arbejdsskadesager, hvor arbejdsgiveren også er erstatningsansvarlig efter almindelige regler, således at den skadelidte både har krav på ydelse efter arbejdsskadesikringsloven og krav mod arbejdsgiveren efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

I differencesager nedsættes kravet efter erstatningsansvarsloven i det omfang, der er betalt eller er pligt til at betale erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, jf. § 59 i arbejdsskadesikringsloven. Ydelserne efter arbejdsskadesikringsloven fradrages, før der beregnes rente efter erstatningsansvarslovens § 16, og det medfører, at den skadelidte får en lavere kompensation, fordi der kun beregnes renter fra skadestidspunktet af den del af kravet efter erstatningsansvarsloven, der overstiger ydelsen efter arbejdsskadesikringsloven. Havde skaden ikke været omfattet af arbejdsskadesikringsloven, ville der have været beregnet renter af det fulde krav.

Bl.a. for at undgå disse problemer foreslår arbejdsgruppen, at reglerne ændres, således at erstatning og godtgørelse efter erstatningsansvarsloven udmåles i overensstemmelse med de regulerede beløb, der gælder på udbetalingstidspunktet. Beløbene reguleres dermed, mens sagen behandles, og rentereglerne får alene betydning for tiden fra den seneste regulering indtil udbetalingstidspunktet.

Arbejdsgruppen foreslår endvidere, at der indføres en ny fristregel for renteberegningen svarende til princippet i forsikringsaftalelovens § 24, hvorefter krav mod et forsikringsselskab om betaling af forsikringsydelsen forrentes med virkning fra udløbet af en vis frist efter det tidspunkt, hvor selskabet har været i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at bedømme berettigelsen og størrelsen af kravet. Arbejdsgruppen foreslår, at fristen fastsættes til 1 måned, således at skadevolderen får en rimelig tid til at anmelde erstatningskravet over for sit forsikringsselskab, som efter reglen i forsikringsaftalelovens § 24 har 14 dage efter anmeldelsen til at udbetale beløbet.

Der henvises til betænkningen side 77 ff.

Justitsministeriet er enig i, at en regel om, at erstatningsbeløbene reguleres, mens erstatningssagen verserer, vil kunne løse det særlige renteproblem i differencesagerne, som arbejdsgruppen har beskrevet, jf. ovenfor. Hvis behandlingen af erstatningssagen strækker sig over en vis periode, kan det desuden forekomme mere nærliggende at fastsætte erstatningsbeløbene på grundlag af de senest regulerede beløb i stedet for beløbene på et måske langt tidligere skadestidspunkt.

Justitsministeriet kan på den baggrund tilslutte sig arbejdsgruppens forslag om, at erstatningsbeløbene reguleres under sagens behandling, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

Arbejdsgruppens forslag går som nævnt ud på, at de regulerede takster på udbetalingstidspunktet skal an-